

Sub pecetea tăcerii

Neînțelegerea – Albert Camus

O noapte a destinului, undeva în inima Europei. O sfâșiere dureroasă, disperată, epuizată. O noapte a uciderii viselor, a sfârșitului speranței. O noapte a așteptării, a celei din urmă așteptări.

Stranie și ambiguă, lumea lui Camus se extinde în magia tăcerii. Realitatea nu mai e de mult reală. Ea erupe coșmaruri.

Sculptând în timp pentru a elibera reacțiile și tensiunile înăuntrului, încarnându-le în reflexii tulburătoare, ființa camusiană biciuită de furia vremurilor, fără a avea șansa viitorului, poartă povara iadului cu sine, revoltându-se împotriva neantului și a tăcerii Cerului.

Aici și acum, iadul e rece.

Abandonați în răspântia înțelegerii, tânjind după mineralizarea stâncii, eroii Neînțelegerii se lasă devorați de arbitrar.

Blestemul predestinării perpetue invadează viața, uzurpându-i sensul.

În patos și umor, explozie și liniște, chin și patimă, luciditate și sarcasm, accidentalul și eternul s-au împerecheat născocind o existență absurdă, născare platnică durerii și solitudinii.

Viața trăiește din echivocul ei sau, mai bine zis, ne trăiește într-o plenitudine ambiguă.

„Dincolo de bine și rău”, spectacolul nostru caută o altă dimensiune, cealaltă, imprevizibilă, ascunsă, stranie, adevărată a trecerii. Alienarea nu este decât o formulă a rezistenței, al cărei sfârșit e continuu amânat.

Țesem, din termeni obscuri, resturi de înțelegere... Comedia camusiană erupe în tragedie, tragedia sa e erodată de comic.

Într-un spațiu profetic, visul, așteptarea și crima s-au îngemănat.

Camera de tortură o purtăm în noi. Paznicul ei e gândul.

În această noapte a „neînțelegerii”, umanul se dilată sub opresiunea înțelesului.

Omul trebuie să sufere. Trebuie – cuvânt de osândă, așa cum nota Büchner, cu care am fost botezați.

Spectacolul de veghe a unui teatru ce nu a apărut încă, ritual tragic al disperării asumate sub privirea Celui ce tace. Pustiul și furtuna revoltei mistuie abisurile umane.

Singurătatea e peste tot!

Înăuntrul și în afara noastră, dimensiunea tulburătoare a vidului saturat de trăire stăpânește sufocata zădărnici activă.

Activăm, potențăm, mistificăm... Existăm întru noblețea nimicniciei.

Numai Sergiu Celibidache ar putea defini muzical „Vocile” acestei voluptăți a durerii.

Purtători de nefericire și vise în perimetrul înstrăinării. Atât. Numai atât suntem.

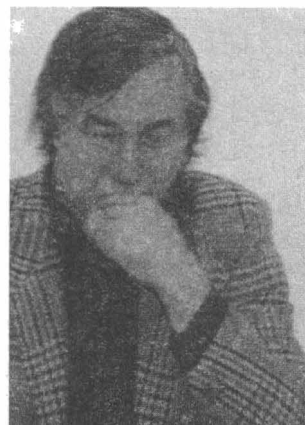
Exilul lui Camus ne apropie de cărările miturilor elene, iar pașii fiecărui „exilat” străbat calea Golgotei fără contur. Mici într-o lume mică. E puțin, e mult...??? Nu putem încă ști... Ispășim continuu...

Rostuim cu îndărătnicie și trudă un NU final, spus mistuitor de simplu.

Vinovați sunt oamenii, judecători tot ei.

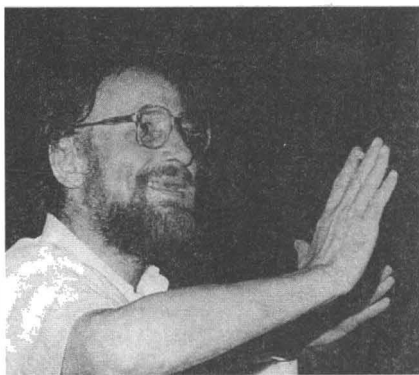
ALEXA VISARION
Freiburg '94

N.R. Notățiile de mai sus i-au fost prilejuate autorului de spectacolul său cu **Neînțelegerea**, montat la Teatrul „KIEW” din Freiburg și care a avut premiera în decembrie 1994.

DE CE AȚI ACCEPTAT SĂ FIȚI DIRECTOR DE TEATRU?

TUDOR MĂRĂSCU, directorul Teatrului Odeon:

În primul rând, nu am acceptat. Asta, în 1990.

În al doilea rând, iar nu am acceptat. Asta în 1994, când colectivul unui teatru bucureștean, altul decât cel al Teatrului Odeon, a rămas pentru câteva zile fără director.

În cele din urmă, în vara anului trecut, am acceptat direcția Teatrului Odeon. Doar pentru șase luni, din rațiuni de ordin sentimental, legitime de cei 17 ani petrecuți în acest teatru, dar și în urma unei discuții telefonice între domnul Mircea Micu și Alexandru Dabija, la care am fost martor împreună cu încă două persoane, discuție în care Alexandru Dabija a anunțat că, în schimbul deciziei prin care Inspectoratul pentru cultură al

municipiului București refuză demiterea lui Florin Zamfirescu, a doua zi își va înainta el demisia.

În fața mea, decizia inspectoratului a fost trimisă la Teatrul Odeon.

În aceste condiții, considerând că teatrul meu trece printr-un impas, într-o zi de miercuri pe care o voi ține minte, am acceptat direcția, pentru șase luni.

Când am spus da, nu aveam de unde să știu că a doua zi Dabija se va răzgândi și că, în ultimă instanță, va fi demis pe baza unor motive pentru care, un an mai târziu, va fi premiat de Fundația Tofan și de UNITER.

Fiind plecat de un an și mai bine din teatru, nu mai eram la curent cu situația existentă la Odeon și, în treacăt fie spus, îl admiram pe Dabija pentru lobby-ul pe care îl făcuse instituției în mișcarea teatrală românească și de aiurea.

Dacă, atunci când am spus da, aș fi știut ceea ce am aflat puțin mai târziu, aș fi spus nu, pentru a treia oară.

Nu vreau să intru în detalii, de altfel am refuzat permanent să mă constituiesc în „parte” la adresa fostei conduceri, considerând că și așa declarațiile lor au făcut destul rău teatrului românesc.

De-abia acum încep să răspund la întrebarea dumneavoastră. Acum o lună am acceptat să fiu numit director al Teatrului Odeon pe o perioadă de trei ani.

Am acceptat pentru că, între timp, punându-mă la curent cu problemele instituției, consider că pot rezolva o serie întreagă de

